

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
M. WATHELET
представено на 29 май 2018 година¹

Дело C-287/17

Česká pojišťovna a.s.
срещу
WCZ, spol. s r.o.

(Преюдициално запитване, отправено от Okresní soud v Českých Budějovicích (Районен съд Чешке Будейовице, Чешка република)

„Преюдициално запитване — Правен режим на предприятията — Борба със забавяне на плащането по търговски сделки — Директива 2011/7/ЕС — Член 6, параграфи 1 и 3 — Възстановяване на разноските по събиране на вземане — Разноски за покана за изпълнение“

1. Настоящото преюдициално запитване, отправено от Okresní soud v Českých Budějovicích (Районен съд Чешке Будейовице, Чешка република), засяга член 6, параграфи 1 и 3 от Директива 2011/7/ЕС². То е отправено в рамките на спор между застрахователното дружество Česká pojišťovna a.s. и дружеството WCZ, spol. s r.o. относно обезщетението за понесените от Česká pojišťovna разноски по събиране на дължимите от WCZ премии.

I. Правна уредба

A. Правото на Съюза

2. Съображения 19—21 от Директива 2011/7 гласят:

„(19) За да бъде обезсърчена подобна практика, е необходимо справедливо обезщетяване за кредиторите за разноските по събиране, понесени вследствие на забава на плащане. Разноските по събирането следва също да включват възстановяване на административни разходи и обезщетение за вътрешните разноски, понесени вследствие забава на плащане, за което в настоящата директива следва да бъде определена минимална фиксирана сума, която би могла да се натрупва с лихва за забава на плащане. Обезщетението под формата на фиксирана сума следва да има за цел да ограничава административните и вътрешните разноски, свързани със събирането. Обезщетението за разноските по събирането следва да се определя, без да се накърняват националните разпоредби, по силата на които национален съд би могъл да присъди на кредитора допълнителни обезщетения за вреди във връзка със забавата по вина на длъжника.“

¹ Език на оригиналния текст: френски.

² Директива на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 2011 година относно борбата със забавяне на плащането по търговски сделки (ОВ L 48, 2011 г., стр. 1 и поправки в ОВ L 233, 2012 г., стр. 3 и ОВ L 218, 2015 г., стр. 82).

(20) В допълнение към правото на плащане на фиксирана сума за покриване на вътрешните разноси по събиране, кредиторите също следва да имат право на възстановяването на други разходи, свързани със забавя на плащане от страна на длъжник. Тези разходи по-конкретно следва да включват разходите на кредиторите за наемане на адвокат или за използване на услугите на агенция за събиране на вземания.

(21) Настоящата директива не следва да накърнява правото на държавите членки да предвиждат фиксирани суми за обезщетение за разноските по събиране, които са по-високи и следователно по-изгодни за кредиторите, или да увеличават тези суми, *inter alia* с оглед на инфлацията“.

3. В член 6 („Обезщетяване за разноските по събирането“) от посочената директива се предвижда следното:

„1. Държавите членки следят за това, когато лихвата за забавя на плащане стане дължима при търговските сделки в съответствие с член 3 или 4, кредиторът да е в правото си да получи от длъжника като минимум фиксирана сума от 40 EUR.

2. Държавите членки следят за това фиксираната сума, посочена в параграф 1, да е дължима, без да е необходима покана, и да служи за обезщетение за направените от кредитора разноси по събирането.

3. Освен фиксираната сума, посочена в параграф 1, кредиторът има право да иска от длъжника разумно обезщетение за всякакви оставащи разноси по събиране, надвишаващи тази фиксирана сума и понесени вследствие на забавя на плащане от страна на длъжника. Те биха могли да включват разноси, понесени, *inter alia*, вследствие на наемане на адвокат или използване на услугите на агенция за събиране на вземания“.

4. Член 12 от същата директива гласи:

„[...]

3. Държавите членки могат да запазят или да приемат по-благоприятни за кредиторите разпоредби от необходимите за спазване на настоящата директива.

4. При транспонирането на директивата държавите членки решават дали да изключат договорите, сключени преди 16 март 2013 г.“.

Б. Чешкото право

5. Член 369, параграф 1, последно изречение от *Zákon č. 513/1991, obchodní zákoník* (Закон № 513/1991 за приемане на Търговски кодекс), изменен със *Zákon č. 179/2013* (Закон № 179/2013), гласи:

„Освен лихвите за забавя, кредиторът има право да му бъде възстановена минимална сума от разноските по събиране на вземането в размер и при условия, които се определят с постановление на правителството“.

6. В член 3 от Nařízení vlády č. 351/2013 (Постановление № 351/2013 на правителството, наричано по-нататък „Постановлението на правителството“), с който според запитващата юрисдикция се транспонира член 6 от Директива 2011/7, се предвижда следното:

„В случай на насрещни задължения на търговци [...], минималният размер на разноските за събиране на всяко вземане е 1200 [чешки крони (CZK) (около 47 EUR)]“.

7. В член 121, параграф 3 от Zákon č. 40/1964, občanský zákoník (Закон № 40/1964 за приемане на Граждански кодекс) се предвижда следното:

„Акцесорни към вземането са лихвите, лихвите за забава, неустойките за забава и разноските за събиране“.

8. В член 142, параграф 1 от Zákon č. 99/1963, občanský soudní řád (Закон № 99/1963 за приемане на Граждански процесуален кодекс) се предвижда следното:

„Съдът осъжда загубилата делото страна да възстанови на спечелилата делото страна разноските, необходими за надлежното упражняване или защита на съответното право“.

9. Съгласно член 142а, параграф 1 от посочения кодекс:

„Когато са уважени исканията на ищеца по дело за изпълнение на задължение, ответникът се осъжда да възстанови разноските само ако ищецът е изпратил покана за изпълнение на адреса за връчване или на последния известен адрес на ответника в срок не по-малък от седем дни преди предявяването на иска“.

II. Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

10. На 7 ноември 2012 г. Česká pojišťovna и WCZ сключват застрахователен договор, който поражда действие от същата дата.

11. С писмо от 10 март 2015 г. Česká pojišťovna уведомява WCZ, че считано от 25 февруари 2015 г. разваля договора поради неплащане на премиите от WCZ и иска от последното да му изплати дължимите премии за периода от 7 ноември 2014 г. до 26 февруари 2015 г. в размер на 1160 CZK (около 45 EUR). Česká pojišťovna отправя до WCZ общо четири покани за изпълнение, преди да сезира запитващата юрисдикция.

12. Česká pojišťovna иска от тази юрисдикция да осъди WCZ, от една страна, да заплати посочената сума от 1160 CZK (около 45 EUR) ведно със законната лихва за забава за периода от 25 февруари 2015 г. до изплащането на дължимите премии, и от друга страна, да възстанови разноските по събиране на вземането му в размер на 1200 CZK (около 47 EUR). Освен това Česká pojišťovna иска WCZ да бъде осъдено да заплати съдебните разноски.

13. След като констатира, че националното право задължава съдилищата да признават за съдебни разноски разноските по една-единствена покана за изпълнение, изпратена на ответника преди предявяването на съдебен иск, запитващата юрисдикция иска да установи дали освен произтичащото от член 6 от Директива 2011/7 обезщетение за разноските по събиране под формата на фиксирана сума, трябва да бъде присъдено и обезщетение за разноските за покана за изпълнение в съответствие с националното процесуално право. Тази юрисдикция всъщност отбелязва, че съгласно съображение 19 от посочената директива обезщетението по член 6 от

нея под формата на фиксирана сума трябва да покрие именно разноските на ищеца за покана за изпълнение. Според нея, ако бъдат присъдени и двете обезщетения (въз основа на посочения член 6 и на националното процесуално право), това щяло да позволи на ищеца да получи два пъти едно и също обезщетение.

14. Този въпрос бил от основно значение за делото, разглеждано от запитващата юрисдикция, тъй като Česká pojišťovna иска да му бъде присъдено фиксираното обезщетение от 1200 CZK (около 47 EUR) съгласно член 3 от Постановлението на правителството и член 6 от Директива 2011/7, както и съгласно националното право обезщетението за разноските за процесуално представителство, включващи тези за покана за изпълнение преди предявяването на иска, по националното право.

15. При това положение запитващата юрисдикция решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 6, параграфи 1 и 3 от Директива [2011/7] да се тълкува в смисъл, че изисква от съда, ако уважи исканията на ищеца по спор във връзка със събирането на вземане по търговска сделка по смисъла на член 3 или член 4 от посочената директива, да му присъди сумата от 40 EUR (или еквивалента в местна валута) и съдебните разноси, включително разноските за покана за изпълнение до ответника преди предявяването на иска, в съответния размер съгласно процесуалните норми на държавата членка?“.

III. Производството пред Съда

16. Нито една от страните в главното производство не счита за необходимо да представи писмено становище в настоящото производство. Всъщност само Европейската комисия изпраща становище до Съда. Освен това не е искано провеждането на съдебно заседание, нито пък такова е организирано служебно от Съда. За да мога да дам отговор, който да бъде от полза на запитващата юрисдикция, обаче сметнах за необходимо да приканя страните, както и чешкото правителство, да отговорят писмено на няколко въпроса, на които чешкото правителство и Комисията отговориха.

IV. Анализ

A. Предварителна бележка

17. Поради съображенията, изложени в точки 21 и 22 от решение от 16 февруари 2017 г., IOS Finance EFC (C-555/14, EU:C:2017:121), приложимостта *ratione temporis* на Директива 2011/7 не може да се поставя под въпрос в разглеждания случай. Противно на твърденията си по делото, по което е постановено това решение, в становището си Комисията приема, че Директива 2011/7 е приложима, въпреки че Чешката република се е възползвала от предоставената в член 12, параграф 4 от същата директива възможност за държавите членки да изключат от приложното поле на Директивата договорите, сключени преди определената в член 12, параграф 1 дата за нейното транспониране. В отговора си на въпросите на Съда чешкото правителство също не оспорва приложимостта на Директива 2011/7.

Б. Съдебна практика

18. Освен ако не греша, член 6 от Директива 2011/7 все още не е тълкуван от Съда³.

19. Що се отнася обаче до директивата, предшестваща Директива 2011/7, а именно Директива 2000/35/ЕО⁴, с решение от 10 март 2005 г., QDQ Media (C-235/03, EU:C:2005:147), се тълкува член 3, параграф 1, буква д) от последната директива, който до известна степен съответства на член 6, параграф 3 от Директива 2011/7.

20. По това дело Съдът е сезиран с въпроса дали в рамките на предвидената от Директива 2000/35 защита на кредитора е възможно разходите, произтичащи от участието на адвокат или съдебен повереник в заповедно производство, образувано с цел събиране на този дълг, да бъдат квалифицирани като разноси по събиране. Съдът приема, че при липсата на възможност въз основа на националното право при изчисляването на съдебните разноси — които може да бъде осъдено да заплати физическо лице с дълг, свързан с упражняването на професията му — да се включат разноските, произтичащи от участието на адвокат или съдебен повереник в полза на кредитора в съдебно производство за събиране на този дълг, Директива 2000/35 сама по себе си не може да послужи като основание за такава възможност.

21. Този вид разноси е посочен изрично в член 6, параграф 3 от Директива 2011/7 сред „разноси[те] по събиране, надвишаващи тази фиксирана сума и понесени вследствие на забава на плащане от страна на длъжника“.

В. Моите предложения

22. След анализ на целта и текста, както и на контекста и създаването на Директива 2011/7, противно на впечатлението, което може да създаде съображение 20, смятам, че предвидената в член 6, параграф 1 от тази директива фиксирана сума от 40 EUR — като наложен на държавите членки минимум — не може да се тълкува като целяща да покрие изцяло обезщетяването на някои видове разноси по събиране (в случая „вътрешните“ или „административните“ разноси по събиране, обхващащи разноските за покана за изпълнение). Оттук следва, че посоченото в член 6, параграф 3 от тази директива разумно обезщетение не може да се тълкува в смисъл, че се отнася само за „оставащите“ разноси по събиране, направени от кредитора.

1. Целта и текстът на Директива 2011/7

23. Целта на Директива 2011/7 съгласно член 1 е борбата със забавянията на плащанията по търговските сделки с цел гарантиране на правилното функциониране на вътрешния пазар, като по този начин се насърчи конкурентоспособността на предприятията, и по-специално на МСП (малките и средните предприятия).

3 Редица решения са посветени на тълкуването на други разпоредби от тази директива: по-специално решение от 26 февруари 2015 г., Federconsorzi и Liquidazione giudiziale dei beni ceduti ai creditori della Federconsorzi (C-104/14, EU:C:2015:125) (относно тълкуването на членове 7 и 12 от посочената директива); решение от 16 февруари 2017 г., IOS Finance EFC (C-555/14, EU:C:2017:121) (относно съвместимостта с тази директива, и по-специално с член 7, параграфи 2 и 3 от национална правна уредба, която позволява на кредитора да се откаже да претендира лихвите за забава на плащане и обезщетението за разноските по събиране в замяна на незабавното плащане на главницата по изискуеми вземания), и решение от 1 юни 2017 г., Zarski (C-330/16, EU:C:2017:418) (по същество относно тълкуването на член 12 от тази директива, засягащ нейното транспониране). Освен това пред Съда е висящо дело Gambietz (C-131/18), което засяга член 6, параграф 3 от Директива 2011/7 и в което се разглежда случай, подобен на този по настоящото дело.

4 Директива на Европейския парламент и на Съвета от 29 юни 2000 година относно борбата със забавяне на плащане по търговските сделки (ОВ L 200, 2000 г., стр. 35; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1 стр. 226).

24. Както се отбелязва в съображение 12 от посочената директива, забавянията на плащанията представляват нарушение на договора, което е станало финансово привлекателно за длъжниците в повечето държави членки поради ниските лихви, начислявани за забава, или липсата на такива⁵, и/или бавността на правните процедури. Законодателят е счел за необходимо да обърне тази тенденция и забавянията на плащанията да бъдат обезсърчени.

25. Следователно с тази директива се цели ефективна защита на кредитора срещу забавянията на плащанията⁶, като тази защита задължително предполага да му бъде осигурено възможно най-пълно обезщетяване на направените от него разноски по събиране на вземането.

26. Така предвид гореизложеното ограничаването на обезщетяването по член 6, параграф 3 от Директива 2011/7 само до определени категории разноски на кредитора би било в противоречие с основното правило, че кредиторът има право на разумно обезщетение⁷ за всички разноски по събиране на вземане при забавяне на плащане.

27. Такова ограничение на практика би означавало, че някои разноски на кредитора изобщо няма да бъдат възстановени, което би било в явно противоречие с целта на Директивата, а именно да направи забавянията на плащанията финансово по-малко привлекателни и тези забавяния да бъдат обезсърчени⁸.

28. Текстът на Директива 2011/7 отразява добре нейната цел.

29. Съгласно член 6, параграф 1 от Директива 2011/7 кредиторът е в правото си да получи от длъжника като минимум фиксирана сума от 40 EUR (определена в чешкото право на 1200 CZK (около 47 EUR) с член 3 от Постановлението на правителството).

30. Съгласно член 6, параграф 2 от тази директива държавите членки следят за това фиксираната сума, посочена в член 6, параграф 1 от същата директива, да е дължима, без да е необходима покана, и да служи за обезщетение за направените от кредитора разноски по събирането, без да се въвежда разграничение между тези разноски⁹.

31. Правото на кредитора да му бъдат възстановени разноските, надвишаващи фиксираната сума от 40 EUR, ясно произтича от член 6, параграф 3 от Директива 2011/7, в който се предвижда обезщетение за „всякакви оставащи разноски по събиране, надвишаващи тази фиксирана сума и понесени вследствие на забава на плащане от страна на длъжника“. Следователно това обезщетение се отнася за разноските, „оставащи“ извън разноските, обхванати от фиксираната сума.

32. Освен това член 12, параграф 3 от Директива 2011/7 — съгласно който държавите членки могат да запазят или да приемат по-благоприятни за кредиторите разпоредби от необходимите за спазване на посочената директива — трябва да се тълкува в смисъл, че тази директива по-специално не е пречка за националните правни уредби да признаят на кредитора фиксирано обезщетение, надвишаващо определения на 40 EUR минимален размер.

5 Решение от 16 февруари 2017 г., IOS Finance EFC (C-555/14, EU:C:2017:121, т. 24).

6 Вж. във връзка с Директива 2000/35 решение от 15 декември 2016 г., Nemes (C-256/15, EU:C:2016:954, т. 50).

7 В съображение 19 от Директива 2011/7 става въпрос за справедливо обезщетяване.

8 Вж. съображение 12 от Директива 2011/7 *in fine*, където се посочва, че в рамките на Директивата „следва да се допуска, че изключването на правото на обезщетяване за разноските по събирането представлява явна злоупотреба“.

9 Противно на впечатлението, което може да създаде съображение 20 от Директивата, в което се употребяват термините „вътрешни разноски“ и „други разходи“, без да им се дава определение. Ще се върна към този въпрос.

33. При това положение, ако националният законодател възприеме този подход, той следва да избере подходящите ред и условия, като например определянето на размер, който варира в зависимост от размера на вземането¹⁰.

2. Съображения 19 и 20 от Директива 2011/7

34. Като се има предвид, че съгласно практиката на Съда „преамбюлт на акт на [правото на Съюза] няма обвързваща правна стойност и на него не може да се прави позоваване нито с оглед на отклонение от разпоредбите на самия акт, нито с оглед на тълкуването на тези разпоредби в смисъл, който явно противоречи на техния текст“¹¹, считам, че е уместно да обсъдя съображения 19 и 20 от Директива 2011/7, където се прави разграничение между видовете разноски на кредитора, като изглежда „вътрешните“ или „административните“ са отнесени към обезщетението като фиксирана сума, което би трябвало да ги покрие изцяло, а „оставащите“ разноски по събиране към обезщетението, надвишаващо 40 EUR.

35. Понятията „вътрешни разноски“ или „административни разноски“ се появяват при създаването на Директивата.

36. В предложението си Комисията избира, от една страна, автоматично обезщетение на неопределените по друг начин разноски по събиране, изчислено в зависимост от размера на дължимото вземане (като може да достигне 1 % от вземанията, които са равни на 10 000 EUR или надвишават тази сума), и от друга страна, разумно обезщетение за всички „оставащи“ разноски по събиране на вземането. Съгласно изложението на мотивите това изменение позволява „неясното понятие „разноски по събиране“ [да бъде] заменено с нова система, състоящата се от определена сума за вътрешните разноски по събиране“¹².

37. Комисията на Европейския парламент, на която е възложено да разгледа посоченото предложение, въвежда таван от 40 EUR независимо от размера на неуреденото вземане с довода, че „[о]безщетение в размер на 1 % без определен таван, дължимо при забава на плащане от 10 000 EUR или повече, би могло да доведе до значителни и непропорционални разходи при транзакции с високи стойности и може да не отрази действителните разходи“¹³.

38. В позицията си на първо четене Парламентът запазва тавана от 40 EUR. Той обаче уточнява, че предвиденото в член 6, параграф 3 от Директива 2011/7 разумно обезщетение се прилага за оставащите разноски, надвишаващи посочената сума от 40 EUR. Това уточнение потвърждава, че с фиксираната сума от 40 EUR не се цели обезщетяване изцяло на „вътрешните“ или „административните“ разноски по събиране на вземането. В позицията си на първо четене Парламентът също така обаче въвежда съдържашата се в съображение 19 от посочената

10 Такъв е случаят на Ирландия, в чието национално законодателство (Statutory Instrument No. 580/2012 – European Communities (Late Payment in Commercial Transactions) Regulations 2012 (Регулаторен инструмент № 580/2012 — Европейски съюз (забавяне на плащането по търговски сделки) Регламент 2012) се предвижда фиксирана сума от 40 EUR, ако неплатената сума е под 1000 EUR, фиксирана сума от 70 EUR, ако неплатената сума е между 1000 EUR и 10 000 EUR, и фиксирана сума от 100 EUR, ако неплатената сума е над 10 000 EUR.

11 Решение от 19 юни 2014 г., Karen Millen Fashions (C-345/13, EU:C:2014:2013, т. 31).

12 Предложение за директива на Европейския парламент и на Съвета относно борбата със забавяне на плащане по търговските сделки 2009/0054(COD), стр. 7. Освен това „с настоящото преработване на Директива [2000/35] се цели подобряване на ефективността и ефикасността на мерките за правна защита относно забавата за плащане, като се въвежда правото на възстановяване на административни разходи и правото на обезщетение за вътрешни разноски, възникнали вследствие забава за плащане“ (вж. посоченото предложение за директива, стр. 5).

13 Доклад относно предложението за директива на Европейския парламент и на Съвета относно борбата със забавяне на плащане по търговските сделки, A7-0136/2010, стр. 21.

директива идея, че фиксираното обезщетение има за цел да ограничи вътрешните или административните разноски по събиране на вземането, като предлага също (вж. съображение 20 от посочената директива) правото на получаване на фиксирана сума да се отнася за покриване на *вътрешните* разноски по събиране на вземането¹⁴.

39. Тези понятия са се оказали в съображения 19 и 20 от Директива 2011/7 и могат да наведат на мисълта, че посочените в член 6, параграф 3 от същата директива „оставащи“ разноски ще бъдат „външни“, още повече че както в съображение 20, така и в член 6, параграф 3 от посочената директива се посочват понесените от кредитора разноски за наемане на адвокат или използване на услугите на агенция за събиране на вземания, т.е. на „външни“ за предприятието услуги.

40. Няколко довода ме карат да отхвърля виждането, че посочената директива въвежда категоризиране на разноските на кредитора, едните „вътрешни“ или „административни“, които следва да се покрият единствено от обезщетението под формата на фиксирана сума, и „оставащите“¹⁵ (или „външни“), които да се покрият от (разумно, съгласно член 6, параграф 3 от Директива 2011/7) допълнително обезщетение¹⁶.

41. Най-напред, тези понятия не фигурират в Директива 2000/35, в член 3, параграф 1, буква д) от която се предвижда, че кредиторът е в правото си да иска от длъжника „разумно обезщетение за *всички* разноски по събиране, понесени вследствие забава за плащане“ от последния (курсивът е мой). Целта на Директива 2011/7, която заменя Директива 2000/35, обаче е да засили борбата със забавяне на плащането по търговски сделки и със сигурност не да усложнява обезщетяването на кредитора.

42. По-нататък, категоризирането на разноските на кредитора изобщо не се подкрепя от текста на член 6 от Директива 2011/7. Съгласно параграф 1 от тази разпоредба фиксираната сума е минимална. Съгласно член 6, параграф 2 от същата директива тази сума е дължима, без да е необходима покана и служи за обезщетение за направените от кредитора разноски. Съгласно член 6, параграф 3 от посочената директива „оставащите“ разноски (а именно, тези извън покритите от фиксираната сума) могат да бъдат претендирани от кредитора, така че за тях да бъде получено „разумно обезщетение“.

43. Освен това, както посочва чешкото правителство, от примерното изброяване на разноските, които кредиторът може да докаже съгласно член 6, параграф 3 от Директива 2011/7, също не може да се направи извод за категоризиране на разноските. Всъщност целта на това изброяване, добавено в текста на Директивата въз основа на измененията на Парламента, е била само да се обясни за кои разноски би могло да става въпрос¹⁷, а не да се променя приложимото дотогава при действието на Директива 2000/35 основно правило, а именно, че кредиторът има право на разумно обезщетение за всички разноски. Може би този пример е отзвук от решение от 10 март 2005 г., QDQ Media (C-235/03, EU:C:2005:147) (вж. т. 19 и 21 от настоящото заключение).

14 Позиция на Европейския парламент, приета на първо четене на 20 октомври 2010 г. с оглед на приемането на Директива 2011/.../ЕС на Европейския парламент и на Съвета относно борбата със забавяне на плащането по търговски сделки (преработена), EP-PE_TC1-COD(2009)0054.

15 В други текстове на различни езици на съображение 20 не се използва думата „други“, а както в текста на нидерландски език думата „overige“, в текста на италиански език думата „restanti“, в текста на испански език думата „demás“, което не предполага каквато и да било разлика във вида на разходите. В други текстове на директивата на различни езици едните и „другите“ разходи не се противопоставят. В текста на английски език се използва думата „any“, в текста на италиански език думата „ogni“, в текста на нидерландски език думата „alle“, в текста на испански език думата „todos“, и в текста на гръцки език думата „οποιαδήποτε“. В значително по-голяма степен, отколкото думата „други“, тези текстове на различни езици се отнасят до всички разходи или до всеки един от тях.

16 Чешкото правителство и Комисията се противопоставят и на това категоризиране на разноските, тъй като всяко категоризиране е предмет на различен режим, което би довело до необоснована дискриминация.

17 Вж. изменения от 15 октомври 2010 г., внесени от Комисията по вътрешния пазар и защита на потребителите (документ на Парламента № A7-0136/2010; вж. изменение № 30).

44. Накрая, категоризирането на разноските би довело също така до парадокс. Смятам (както чешкото правителство), че при забава на плащане за събиране на вземането си с помощта на юрист от предприятието си кредиторът съответно би могъл да получи само обезщетение под формата на фиксирана сума от 40 EUR, дори да е в състояние да докаже, че разноските му в действителност са били по-големи. В случай че прибегне до услугите на външен адвокат обаче, би било възможно да получи разумно обезщетение за всички разноски, надвишаващи фиксираната сума от 40 EUR за покриване на вътрешните разноски на кредитора. Поради това такова тълкуване би довело до необосновано различно третиране на сходни положения. Освен това такова тълкуване на практика би подтикнало кредитора да прибегва до външните услуги на адвокат вместо до услугите на собствените си юристи, разходите за които обикновено са по-малки. С други думи, категоризиране на разноските би могло да доведе до изкуствено и необосновано завишаване на вземанията, чието плащане е забавено, и дори до свръхкомпенсация.

45. В заключение смятам, че посочените в член 6, параграф 3 от Директива 2011/7 разноски са разноските, „оставащи“ извън обхванатите от фиксираната сума, и че при това положение кредиторът може със сигурност да бъде обезщетен за „вътрешни“ или „административни“ разноски, ако те надвишават тази сума.

46. От друга страна, фиксираната сума от 40 EUR е дължима, без да е необходимо да се доказват направените разноски („без да е необходима покана“ съгласно член 6, параграф 2 от Директива 2011/7), независимо дали те са „вътрешни“ или не, като това е така, за разлика от другите суми, които трябва да бъдат доказани.

47. В това отношение в Директива 2011/7 не се уточнява как при забавено плащане на длъжника кредиторът трябва да предяви и да докаже направените разноски по събиране, надвишаващи фиксираната сума от 40 EUR, за които член 6, параграф 3 от тази директива му осигурява право на обезщетение. Определянето на реда и условията за това е предоставено на националния законодател, който съгласно член 12, параграф 3 от Директива 2011/7 може да „запаз[и] или да прием[е] по-благоприятни за кредиторите разпоредби от необходимите за спазване на настоящата директива“.

V. Заключение

48. Поради изложените съображения предлагам на Съда да отговори на поставения от Okresní soud v Českých Budějovicích (Районен съд Чешке Будейовице, Чешка република) въпрос по следния начин:

„Член 6, параграфи 1 и 3 от Директива 2011/7/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 2011 година относно борбата със забавяне на плащането по търговски сделки трябва да се тълкува в смисъл, че кредиторът има право да получи от длъжника фиксирана сума от 40 EUR, както и да му бъдат възстановени всички разноски по събиране на вземането, направени поради забавено плащане от длъжника, но само за частта от тези разноски, която надвишава посочената фиксирана сума от 40 EUR“.